

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

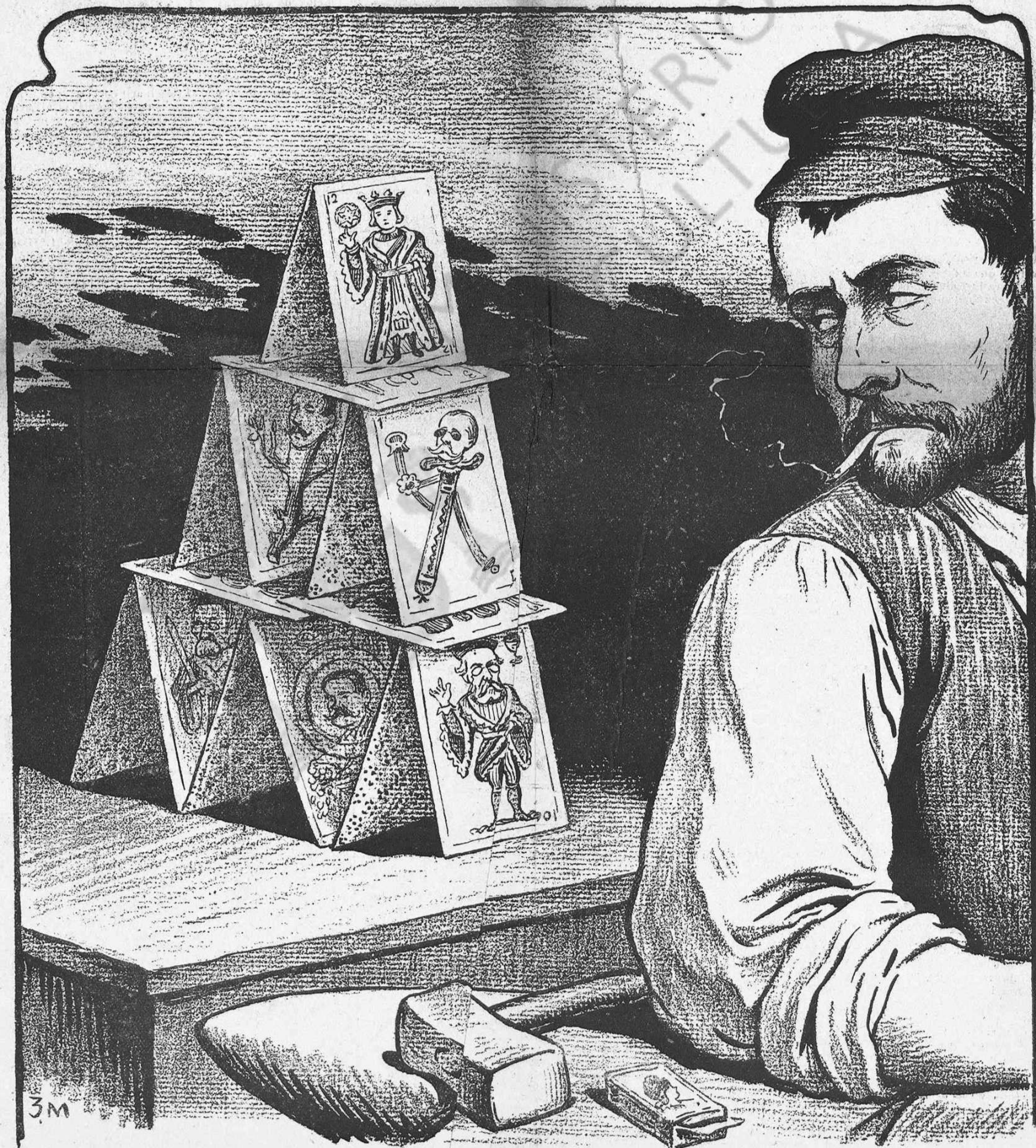
Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d'Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIO Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

UN CASTELL DE CARTAS (per M. MOLINÉ.)

¡Apa, n'y, bufa y caurá!

3M

LA REVISSIO DEL PROCÉS DE MONTJUICH

GRAN MEETING A BARCELONA Y ALTRES PUNTS

La reunió celebrada diumenge al matí en lo teatre del Nou Retiro...

Aquests se renovaren repetidament, durant los discursos, tots ells de tons enèrgichs...

Recordá'l Sr. Pérez, que personas que no professan idees radicals...

Cada hu de vosaltres - agregá - que acndeix á aquesta especie de sufragi...

DIONÍS PÉREZ

tats los seus fills

Mostrá gran confiança en que la revisió s'fará, si'l poble segueix volent que s'fassi...

Precisa tenir en compte que'l Sr. Azcarate ha presentat ja una proposició regulant la forma legal...

Lo de Montjuich - afegi - signé una alarde de la reacció que creya al poble mort ó subjugat...

Terminá l'orador, recomanant ab frase eloqüent la necessitat de la unió y de una activa propaganda.

L'entusiasme del públich arribá al deliri quan s'alsá'l Sr. Lerrox per fer us de la paraula...

Si creguéis - digué - ab accent tribunic - que aquests aplausos y aclamacions son pera mi...

EL MEETING DEL DIUMENGE PASSAT

IMPRESIONS.

PESAR d'haverme llevat demati per agafar bon lloch, he tingut d'entrar á forsa de punys...

Puch avançar fins prop de l'escenari y uns bons amichs em fan lloch per sentarme.

Avants de començar s'entreté la gent fent comentaris del acte que va á celebrarse.

Acaba d'entrar y es dirigeix al escenari l'Isart Bula. M'estranya y em produheix pessim efecte...

Comensa l'Isart fent la presentació dels forasters. El nom de Lerrox provoca una tempestat d'aplaudiments...

Parlan dos representants d'agrupacions obrera. Em sembla notar cert exclusivisme de classe...

mas de la tiranía y las masmorras ahont gemegan tants ignocents...

Recorda que tenia ab els catalans un deute pendent: fa menció dels viatges que ha fet per Andalusia...

Diu que las guerras y desdixas colonias feren que'l procés de Montjuich sigués poch menos que olvidat...

Jo m'ofereixo incondicionalment als revisionistas. Sempre que necessiten de mi, crideure; demaneume per aqueixa causa...

No he de oposarme á cap iniciativa que s'prengui á favor de la revisió, per no haig de arrastrarme...

Jo entench que aqueixa informació militar que s'ha obert no ofereix al poble cap garantia...

Catalans: recordeu vos de aquell episodi ocorregut á Barcelona durant lo reinat de Felip IV...

En Pau Iglesias ab tó mesura diu que la campanya que cal fer en la qüestió del procés de Montjuich...

Després de consignar que lo que ha succehit se deu al propósit de dominar al proletariat...

huyta contra la reacció. Tant es orer qui huyta constanment ab la pluma y ab la paraula en defensa del oprimit...

Un representat del partit federal de San Martí, m'agrada. Es l'esperit sá del obrer de Catalunya...

El públich aplaudeix frenéticament quella ratxada d'aire purificador, expressió ferma de la maera de ser de la gent catalana.

Molt bé en Dionís Pérez, representant del semanari Vida Nueva. La gent no pot apreciar bsa peroració...

Al aixecarse en Lerrox esclatá un apiso entusiasta. En Lerrox correspon á aquesta actada ab un discurs admirable...

Lerrox es l'idea valenta, exposada sen enfemes que caponan al llenguatge, sense respecte á lle rancias que no resisteixen l'análisis d'un cervell ben equilibrat...

ALEXANDRE LERROX

aplicació dels tormentos? En Marzo. ¿Y á n' en Marzo? ¿El capitá general? ¿Y á n' aquest, qui? Aixís de grahó en grahó...

Reconeix que confiant las reivindicacions obreras al esforç de nostres fills, las forsas socialistas poden ajudar á reivindicar l'honra y á lograr la llibertat dels ignocents...

Nosaltres, los proletaris, som los primers interessats en demanar justicia, per que som els perseguits, els torturats. Als comtes y marquesos ningú ls tortura ni persegueix...

PAU IGLESIAS

Recomana'l Sr. Iglesias la celebració freqüent de reunions y meetings. Als proletaris - digué al terminar - els correspon luytar en primera fila...

Lo president Isart Bula resumí ls discursos ab un enèrgich parlament. Quan preguntá: ¿Qué farém si no s'obté justicia?...

L'orador digué: Si aquest cas arriba ls que aquí us dirigim sabrem posarnos al davant y cumplir ab lo nostre deber. A continuació llegí las conclusions que siguieren aprobadas...

A la sortida se promogueren alguns accidents. Per un excés de zel, lo jefe de policia Sr. Plantada, empenyat en dièldre á una generació que acompanyava...

Després un grupo s'presentá davant del convent de jesuitas del carrer de Caspe, llansant crit y tirant alguna pedra, sense conseqüencias...

Al mateix dia que á Barcelona varen celebrarse altres meetings revisionistas en algunas otras ciutats importants de Catalunya...

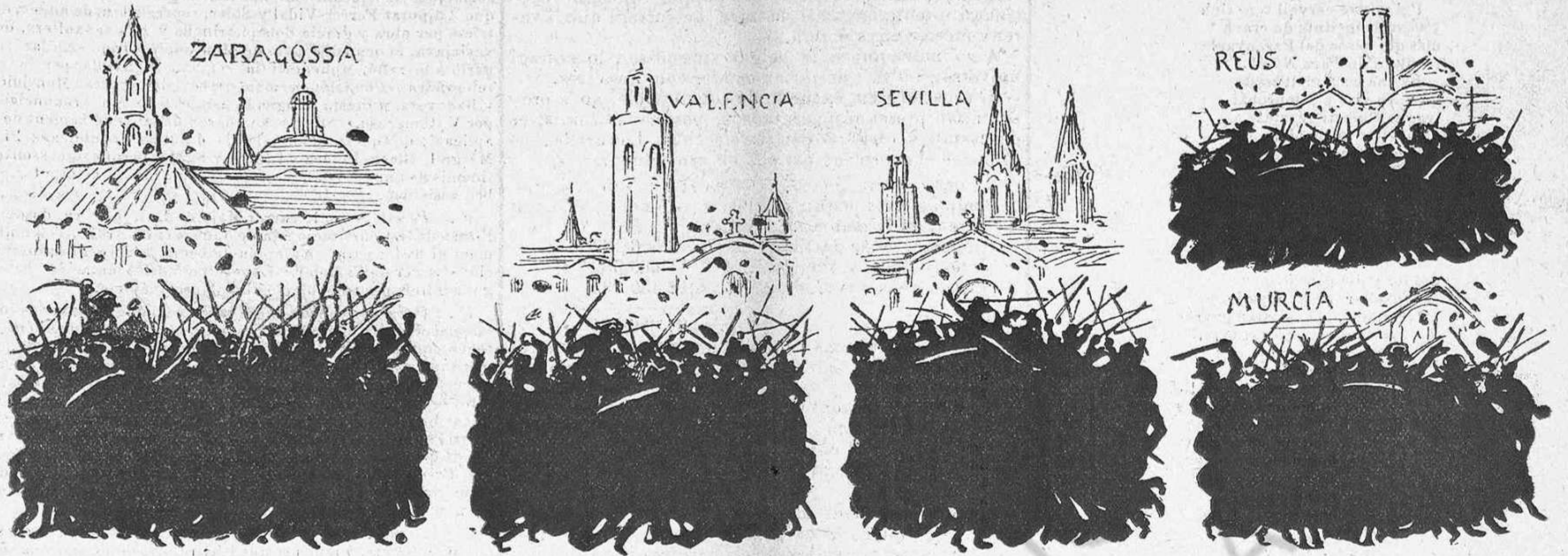
solzament d'aquella fermesa de conviccions podía sortir la tempesta que acabés ab el régimen de miserias, envejas, concupiscencias y crims...

En Pau Iglesias massa mano. Es cert que la classe obrera no te prou conciencia de sos actes...

En conjunt lo meeting va resultar imponent y farà avansar un bon pas la causa de la revisió.

A la sortida va esbravarse tota la rabia amagatzemada en els cors de la concurrencia, pero va esbravarse sense conseqüencias.

LA GACETILLA DE LA SENMANA

(Se continuará)

A n' el de Sabadell, que se celebrá en lo teatro Euterpe ab asistencia de una generació extraordinaria, hi prengueren part los Srs. Aguilar, Valls, Ferrando, Dionis Pérez, Lerroux é Iglesias. Tots los discursos sigueren extraordinariamente aplaudits. Se votaren las mateixas conclusions que á Barcelona.

A Girona se celebrá també un meeting encaminat al mateix objecte. Oradors que hi prengueren part: los Srs. Grau, Costa, Roger, Gallard, Gíol, y la Sra. López de Ayala. La concurrencia numerosíssima se mostrá perfectament identificada ab las aspiracions exposadas pels oradors ab gran eloqüencia.

A Tarragona, un altre meeting no menos important que 'ls anteriors. Feren us de la paraula 'ls Srs. Mir y Miró, Reoyo, Ferré, Valls, Comaposada y Fortuny. Terminada la reunió, una comitiva numerosíssima s' dirigí en manifestació pública al govern civil á entregar las conclusions aprobadas.

Per últim á Reus tingué efecte també un dels meetings mes importants que s' han vist en aquella democrática ciutat. Lo presidi 'l Sr. Guasch y pronunciaren eloqüents discursos los Srs. Litrán, Bretón, Pinós, Mercadé, Pallejá, Vives, Llauredó, Comaposada, Nougués, Marquina, Junoy y Guasch que resumí 'ls discursos. A la taula presidencial s' hi veyá la viuda de Lluís Más, fusellat á Montjuich, y 'l Sr. Cusidó, pare de una de las victimas, que ab frasse conmoguda doná las gracias á la concurrencia.

Terminat l' acte, reyná pels carrers de Reus una animació extraordinaria. Lo convent que ocupan los pares Maristas, sigüé objecte de las hostilitats del poble. Los que van á establirse á poblacions tan democráticas com la patria de 'n Prim, no té res d' extrany, que á cambi de las lissons que pretenen donar, de tant en tant ne rebín alguna.

Per un instant tothom olvida la seva llarga historia de *Gil Blas de Santillana* y altres héroes de novela picaresca. Ha deixat á recó la guitarra y 'l pandero que durant tota la seva vida li serviren per *aflamencar* la política de la restauració: s' ha tret las castanyolas de las mans, y sense vacilar ha posat lo dit á la llaga.

Si un altre, ab mes autoritat qu' ell digué lo qu' ell s' ha atrevit á dir, no causaria l' efecte qu' ell ha conseguit dihentho.

Dirá, per exemple, un diputat republicá qu' es necessari reduhir la llista civil, y 'ls monárquichs s' ho escoltarán com qui sent ploure: ho diu en Romero Robledo, qu' encare blasona de monárquich, y senten rajarlos per tot lo cos una especie de suor freda, comprenent que 'l país arruinat y empobrit, es partidari de aquesta reducció, y comprenent per altra part qu' ells com á monárquichs no la poden proposar, sense posarse malament ab las institucions.

Y aixís tot lo demés.

En Romero Robledo se 'n va de dret al bulto.

La major part de las sevas solucions encaminadas á introduhir grans economías, las pren enmatllevadas dels republicans.

Ell vol com nosaltres corretjir los vicis que minan al exercit y á la marina y converteixen á dos institucions creadas pera la defensa de la patria en dos xucladors insaciables de la sava del contribuent. Dirém nosaltres que volém reorganisarlos baix un peu de serietat y economia, y ningú 'n farà cas. Ho diu en Romero Robledo, y tothom exclama:—Aixó es aixó.

Proclamém nosaltres la necessitat de viure modestament en nostras relacions internacionals, suprimint embaixadas luxosas y tots els gastos inútils y renunciant al paper d' Hereu Escampa que 'ns obliga á fer la monarquía, y 'ls monárquichs dirán:—Tacyerías que no conduheixen á res. Ho diu en Romero Robledo, y no saben que respóndreli.

Igual passa ab l' idea de castigar lo pressupost del clero que manté y engreixa á un gran número de dignataris que cap bé reportan á la Iglesia, mentres el clero baix s' está morint de gana, convertit en lo proletariat de la religió del Estat. Ho dihém nosaltres... y res! apassionaments democrátichs; ho diu en Romero Robledo, y fa una impressió terrible en las filas de una majoría clerical y jesuítica.

¿Qué vol dir aixó? ¿Es acás que als que tenim una bandera limpia y una historia honrada, en los actuals moments de decadencia general, ens correspon una autoritat moral molt inferior á la de un home desacreditat, que dintre de la política ha fet tots los papers de l' auca?

Induptionablement. Y ara mateix acabém de dir lo perquè. Los temps actuals son de decadencia. Y á tals temps, tals homes.

Per altra part, s' ha de confessar, que ningú que pensi una mica, considerará á n' en Romero com un fi, com una solució definitiva, sino com un medi poderós pera destruhir lo existent, com un element precursor de la futura revolució, cada día més inevitable.

Espanya ha de benehir desde lo mes íntim de la seva ánima, l' antingua rivalitat de aquest Francisco llansat á l' oposició, ab l' altre Francisco, dueny del poder.

En Romero Robledo coneix los punts flachs de 'n Silvela y ¡viva Deu! que sab aprofitarse'n. En los últims debats parlamentaris, davant de una majoría atónita, l' ha agafat pel clatell, se l' ha passat... per sota l' aixella, y tot descompost y capolat d' ossos l' ha llenat com un ninot al mitj del hemicicle.

—Ves noy—li ha dit—y ara arréglat ab uns dipu-

tats que han perdut la fé en lo teu talent y en las tevas dots de mando, y ab un país soliviantat que al sol anunci dels pressupostos del teu Villaverde, s' está amotinant de un cap al altre.

De la mateixa manera ha destarotat en un instant al altra fantasmón de la conxorxa reaccionaria. Ja 'ns ne podem riure del general cristiá, del aspirant á dictador de la regeneració. En Romero Robledo ha desinflat aqueix globo que ansiava elevarse fins al núvols. Després de ferli confessar qu' ell políticament era un ninquí, y que tot aló dels manifestos havia sigut una broma, y qu' ell actualment no reconeixia altra jefatura que la de 'n Silvela, li va donar lo cop de gracia, dihentli:—Vosté, en sa carrera militar desde soldat ras va ascendir á general; pero en sa carrera política, desde general ha descendit á soldat ras.

Aixó ja es el catxatasc final. Desde avuy, l' home de la regeneració ha fet á tots. Que 'ls jesuítas li cantin las absoltas.

La situació política se troba en un carrer sen se sortida y aixó es lo que dona mes forsa á la campanya de 'n Romero Robledo.

Lo govern ha perdut l' oremus. No sab hont va ni per hont girarse. Ni pot sostenir uns pressupostos ruinosos que han tingut la virtut de amotinar á la nació en massa, ni pot retirarlos sense retirarse ell ab ells.

Tothom se crida á engany: las classes neutras que avants l' apoyavan, avuy protestan indignadas. Los diputats de la majoría marejats, se donan per vensuts avants de combatre. ¡Ay d' ells si fent un prodigi d' estúpida disciplina s' avenen á consumir la ruína y la miseria dels espanyols!... ¿Ab quina cara tornarán als districtes de ahont procedeixen? Encare que 'ls electors poca part vajan tenir en lo seu nombrament, l' esperit públich se desperta y s' disposa á exigirlos las mes estretas responsabilitats.

Y si ni ab aquest govern, ni ab aquestas Cortes pot seguir avant el carro del Estat ¿quí será que pugá treure'l del pedregal?

¿En Sagasta? ¿D. Arseni? ¿El duch de Tetuan? Son rossas velas, gastadas, consentidas, sense forsa, sense empena.

No hi ha solució.

Una situació de forsa boja y cega, que tractés de tirar al dret atropellantho tot, lluny de remediare l' estat de quiebra del país, encare precipitaria 'l desencadenament del fet revolucionari. Del xoch de las dos grupadas carregadas d' electricitat surgiria 'l llamp y desbotaria 'l temporal.

Tal es l' estat d' Espanya, en vigílas de la liquidació de vintiquatre anys de monarquía restaurada.

Tot tremola, tot bamboleja, tot amensassa desplomarse, y entre la foscor de tempestat, brilla únicament la mueca sardónica de 'n Romero Robledo, del polítich xulo de altres temps, convertit per un instant en l' home d' Espanya.

¡Si han de ser petits é inconsistentes els governants, que sols posantlos en Romero Robledo el dit á sobre, han caygut als seus peus pulverisats!

P. K.

GANSÓ NOYA DELS OBRERS

LEMA:—¡Ja hem trobat feyna!

Que 's tanquin de las fábricas las portas!
Que 's pleguin los tallers y 'ls arsenals!
Apáguintse las flamas ja somortas
del foch de las fornals!

Que rigui lo burgés que al pobre explota!
Que triomfi la reacció ab funestos fins!
Acabin de robarnos la sanch tota
jesuítichs assassins!

Que nostres enemichs per deshonrarnos,
torments inventin, bárbaros y extranyos!...
Mes ¡ay! dels que 's proposin despatxarnos!
l' obrer te feyna y llarga; per molts anys!

¿Qué hi fá que del treball fills borts, canallas,
s' antiga gloria donguin al olvit?
Per darni molta més, per 'xó traballas,
obrer, de día y nit!...

Per 'xó treballém tots, tots á la una;
més ara, que ab las mans, ab lo cervell:
ei llibre es nostre escut, nostra fortuna,
lo més modern fusell.

Obrimlo y apreném: ¡ja hem trobat feyna!
Si aquesta no 'ns refá dels passats danys,
deixant lo llibre obert, y agafant l' eyna...
tenim encare feyna per molts anys!

PEP LLAUNE

L' HOME D' ESPANYA

Uí ho havia de dir!

L' home de Espanya avuy es en Romero Robledo.

Sol, aislat, sense amichs que l' ajudin, sense correligionaris que l' segueixin, pronuncia un discurs y tothom l' aplaudeix, tothom l' aclama. Fins hi ha qui véu en ell una estrella, un' esperança pel porvenir.

CARTA OBERTA

Ensotanat general,
ninot dels vils de Loyola,
curda de sanch espanyola,
fasellador de 'n Rizal;
se m' ha acabat la paciència
y no estich mes disposat

à sufrir ab passivitat vostra inícia competència. Pel vostre cervell tan xich y vostres instints de crach més qu' héroe del Paranyach resulteu un Pare Nyich.

Es una cosa molt trista que ben vist y comprovat resulti al vostre costat un exultat anarquista, quan vostra obra ben jutjada solzament resulta ser plagi de lo que vaig fer á Olot, Llayers y á Igualada. En tot quant pensen y feu no hi ha res de cosa propia, tot es una indigna copia del fer y del pensar meu.

¿Fusellar? Ja ho feya jo.
¿D' honors que no costan gayre? Jo feya comte á un drapayre, y á un trinxerayre, baró.
¿Doná balls y recepcions? Jo 'ls dava en ma cort d' Estella.
¿Resá com una femella? Jo vaig tot plé de cordons.
¿Fervos xiular per morral? A mi fins m' han tirat tronjas.
¿Vos son protector de monjas? Jo d' húngaras, qu' es igual.
¿Volguer degollar la ciencia? Jo als sabís vaig abolir.
En quant á beneyts y á vils no 'ns portém gran diferencia.
Donchs si sou un mal plagiari dels meus fets de bobo-fiera ¿per qué m' heu de deixá enrera en quant á reaccionari?
Es cert com un y un son dos sens que 'us pinti la cigonya que m' donaria vergonya de ser tan neo com vos.
Deixeuvos d' escrupols lleus y no feu més el cartam; ó plegueu d' un cop el ram ó feuvos de un cop dels meus.
Si voleu ab fera sanya beure la sanch lliberal, feu en mas filas campanya y estrenyeu la garra real de'n

Carlos R. d' Espanya.

Per la copia,

JEPH DE JESPU.

QUANT mes se retardi la revisió del procés de Montjuich, més perillosas han de ser las conseqüèncias de aqueix retrás. No falta qui signala en lo moviment de protesta de aqueixos últims días un reviscolament de las ideas anarquistas. Sense que nosaltres participém de aqueixos temors, hem de pendre'n acta, per imputar lo fet, en tot cas, als que sense rahó retardan la satisfacció que deuen als sentiments humanitaris de l' opinió pública.

Las ideas se regeixen per lleys fatals. Y aixís com el disparo de las bombas terroristas vá provocar un formidable moviment de reacció, las torpes dificultats oposadas á la revisió del procés de Montjuich poden engendrar, al últim, un desencadenament formidable també de las ideas socials, tinguédas com á mes perillosas per la burgesia. Aixó es mes clar que l' aygua, y cegos han de ser els governants que no ho vejin.

Un diputat republicá interpela al general de las ulleras fumadas, preguntantli quan pensa pagar als repatriats.

Resposta de D. Camelo:

—De repatriats n' hi ha moltíssims qu' encare son deutors al Estat, tota vegada que no devengavan la cantitat que se 'ls va satisfer.

Trasladém aquesta noticia á tots els que van venir de la guerra ab la pell y 'ls ossos, perquè sápigán que si 's queixan es per vici, perquè encare deuen diners al govern, y 'l día del passament de comptes D. Camelo serà molt capás d' embargarlos els ossos del rosari de l' esquena.

Ben mirat, no mes n' hi havia un de repatriat que acredités alguna cosa.

Era aquell de Zaragossa, que 'l día de la bullanga va sortir al carrer, arreplegant un tiro al cap, que va deixar-lo mort en sech.

Y á n' aquest ara ja no li deuen res, perquè 'l día del tiro va cobrar.

A Bélgica com aquí hi ha gresca pels carrers. Aquí

'l poble s' amotina perquè no vol ni pot pagar lo que li exigeixen; á Bélgica se subleva perquè 'l govern reaccionari intenta mermarli la mica de sufragi que li varen concedir anys enrera.

Aixó indica que si 'ls belgas tinguessen lo sufragi universal, no se 'l deixarian estafar com nosaltres.

Si prenguessen exemple de aquell poble, no 's presentarian pressupostos ruinosos, perquè 'ls ministres descaatsats s' ofegarian en las eleccions. Las urnas electorals se convertirían per ells en urnas funerarias.

Comptes trets per un militar, lo coronel Alas, molt intel·ligent en la materia:

Generals sense destino,	costan: 3.506,162 Ptas.
Jefes y oficiales, idem.....	11.669,789 »
Escala de reserva, idem.....	12.430,234 »

Total..... 27.606,185 *

Aquest es el pes mort que 'ns han deixat las guerras y la péssima administració dels governs de la monarquia.

Per tot arreu, ahont sobra un obrer, lo despaxan y que se la campi com pujan. Aquí gastém 27 milions y mitj de pessetas en sostenir un personal militar que no 'ns presta cap servey.

Algúns fusionistas com en Puigcerver y en Moret s' han compromés ab en Villaverde á fer tot lo imaginable fins á treure endavant els pressupostos.

Aixó vol dir qu' encare dura l' escandalós pacte del Pardo.

Avuy per tú y demá per mí.

No en va considerar al país com un bè, subjecte al torn dels gitans esquiladors.

Hi ha qui s' extranya de que en tots los motins populars de aqueixos días, els bons y 'ls falsos, s' haja manifestat per tot arreu la mateixa inclinació contra las ordres religioses y en especial contra 'ls jesuitas. Y no obstant no hi ha res mes natural. Està Espanya baix el pes feixuch de una reacció ultramontana, y lo primer que se li acut al instint popular es sacudirse'l.

Los frares de totas castas están absorbint la riqueza de la nació, sense que tingan de basquejar per contribucions ni impostos, y contra aquest privilegi irritant protesta 'l poble que ni treballant pot viure.

Ja ho diu el refrán: «La codicia esbotza 'l sach.»

Després de s motins que han provocat, ocasionant algunas desgracias, dels projectes de 'n Villaverde ja no se 'n poden dir los pressupostos de la regeneració.

Tenen un altre títol mes gráfich.

Se n' han de dir els pressupostos de la sanch.

En Silvela avants:
«¡Quina llástima de país!... ¡Quina llástima que no tingui opinió que orienti al govern respecte de lo que vol!»

El país avuy:
«¡Afora aquest govern!»
De manera que si en Silvela no se 'n vá, lo qu' es aquesta vegada, no serà pas perquè 'l país no l' orienti!»

Un altra frase de 'n Silvela de avants:
«Pera salvar á Espanya es precis fer una revolució desde dalt.»

En aquest punt s' ha de confessar que se ha quedat á mitj camí. La revolució, desde dalt, no la fá; pero en cambi la provoca.

Continuan publicantse á la *Gaceta* decrets y mes decrets concedint creus y ascensos.

Tot aixó, naturalment, se fá, per colmar la excitació del país, demostrantli que per fi ha arribat l' época de las grans economías.

Té rahó en Blasco Ibañez quan al ocuparse dels escándols ocorreguts ab uns pobres noys en lo colegi d' Escolapis ó d' Escul-apis de Pamplona, atribueix el fet á certs impulsos de la naturalesa revoltada, contra determinadas privacions.

Es ja qüestió de pensar seriament en sustreure l' ensenyansa dels noys á las comunitats religioses que han fet vot de castedat.

Si no 's pren una resolució en aquest sentit, que no s' exclami ningú, si per tot arreu surgeixen dignes rivals de aquell famós *hermano Flaminio*. Y al meu entendre, ni 'ls mateixos pares de familia que mes blasonin del séu fanatisme religiós, tenen cap dret á comprometre de mala manera la innocència dels seus fills.

Algúns venedors de periódichs donarás aquesta nit una funció extraordinaria en lo *Teatro Lara* (Cabañes 37) á benefici de las victimas de Montjuich. Programa. Sinfonia.—El drama en 3 actes *D. Juan de Lanuza*.—Concert per varias societats humoristis.—Y estreno del sainete en 1 acte: *La imprenta de la Publicidad ó un crimen espantoso*, desempenyat per 40 venedors de periódichs.—La funció va dedicada á la premsa lliberal de Barcelona.

CARTAS DE FORA.—Vilanova y Geltrú.—Las principales asociaciones de aquesta vila, apenas tinguieren coneixement de que 'l diputat Ferrer-Vidal y Soler, representant de aquest districte per obra y gracia dels pistrinchs y dels xanxullers, desvariejava, al ocuparse de lo de Montjuich, varen acordar tornar-lo á la rahó, aplicantli la següent manxiula per la via telegráfica: «Comisión permanente revisión proceso Montjuich, villanovesa, protesta indignada palabras falsas pronunciadas por V. Congreso.» Además acordaren donar coneixement de l' aplicació de aquesta manxiula als diputats republicans Pi y Margall, Blasco Ibañez y Lletjet y Sardá, perquè signessent testimonis de que 'ls vilanovins quan tenen malalt al diputat, saben assistirlo.

Perelló.—En lo carrer Majó de Dalt que va desde la Plassa de la Constitució á la de Jaume II de Aragó, l' Ajuntament hi ha fet posar una lápida de pedra marbre, ab la inscripció: «Carrer de Castelar.» La resolució del Ajuntament ha sigut acullida per la població ab aplauso unánime.

Capsanes.—Sens dupte per revenjarse de haver perdut las eleccions municipals, els cacichs de aquest poble s' entretenen en presentar denuncias y mes denuncias ai jutjat de primera instancia de Falset, al sol objecte de causar perjudicis als vehins, puig no passa dia que no 'n citin alguns á declarar y tot se 'n va en viatjes y molestias. L' altre dia, ab motiu de haverse cremat algunas garbas, foren citats los ciudatans J. Pena Peleja, J. Vernet Barceló, J. Pena Sangenis y J. Gavalá, de qual honradés immaculada respón tot lo poble de Capsanes. Crech que á Falset ja haurían de comensar á comprendre ahont van á parar las maniobras dels que per lo vist no troban altra manera d' esbravarse.

Capellades.—Un aplauso al nostre ensotanat, y consti que se 'l mereix. Figúrinse que l' altre dia, desde la trona, enrabiat contra la poca fé y 'l poch desprendiment que nota fins en els qu' ell tenia per mes adictes, va dir qu' era mes amich y s' estimava mes al ateo y al heretje que no pas als católics hipócritis que li fan el besa-mans y van á missa cada dia. Era de veure la cara que van posar els que l' escoltaván: ni que hagués tirat una pedra en mitj del remat de las místicas ovelles, que per lo que 'ls convé, pasturan l' herba dels camps de la religió. Crech que si 'ls dona gayre sustos com aquest, la pastura se 'ls indigestará.

UN PASSEIG AL REDEDOR DELS PRESSUPOSTOS.

L' obra de 'n Villaverde podrá ser dolenta, pero graciosa y divertida ¡vaya si ho es!
Examinant els pressupostos, surten de tant en tant xifras tan desguitarradas, cálculs tan equivocats y afirmacions tan sofísticas, que al lector no li queda mes remey que posarse á riure y preguntarse ingénuament:

—Pero aquest senyor que ha fet aixó ¿es realment un ministre ó un bufón de circo equestre? Aquest plan d' Hisenda ha sigut trassat per portarse á la práctica ó no més per entretenir uns quants días al país productor?

Comensin á repassar las següents notes verdaderas notas cómicas del pressupost nacional.

La xicoyra, que 's mescla ab al café per embaratirlo, es una materia perjudicial; y ho es tant, que 'l mateix Villaverde en la seva Memoria diu que «aquesta sofisticació punible es de una gravetat extraordinaria per las fatals conseqüèncias que pot ocasionar.»

A pesar d' aixó, com la qüestió son quartos, y 'l qui s' ofega no mira de quin café beu. el ministre, el mateix ministre que declara que aquesta es una «sofisticació punible,» determina á continuació que pagant una peseta per kilo podrá fabricarse xicoyra «y demás substancias con que se imite el café ó el té, qualquiera que sea el destino ó aplicació que se pretenda darles.»

¿No troban que si d' aixó no se 'n diu vetllar per la salut del poble, se 'n pot dir formalment mirar per cesa?»

Una de las especialitats del ministre d' Hisenda es ficarse allá ahont no 'l demanan.

En aquest punt es terrible. Conta lo que tenim, lo que guanyém, lo que amagüem y fins lo que cada persona gasta diariament per mantenirse. Es un compte de lo mes curiós que poden imaginarse. Mirinsel:

Segons el senyor Villaverde, un espanyol consumeix cada dia:

Monjetas.....	200 grams.
Patatas.....	298 »
Tocino.....	20 »
Oil.....	6 miligramas.
Cigrons.....	125 grams.
Carn.....	84 »
Pa.....	700 »

Considerant—diu ell—que aqueixos articles, ben comprats, costan 62 céntims y un petit pico, y considerant además aixó, y alló altre y lo de mes enllá, vinch en resoldre:

«La nació pagarà aquest any per consums la cantitat de noranta milions de pessetas.»

Y 'l que no ho trobi prou clar, que hi tiri una mica d' aygua.

En lo capítol d' impostos sobre herencias hi ha cosas qu' espatarran.

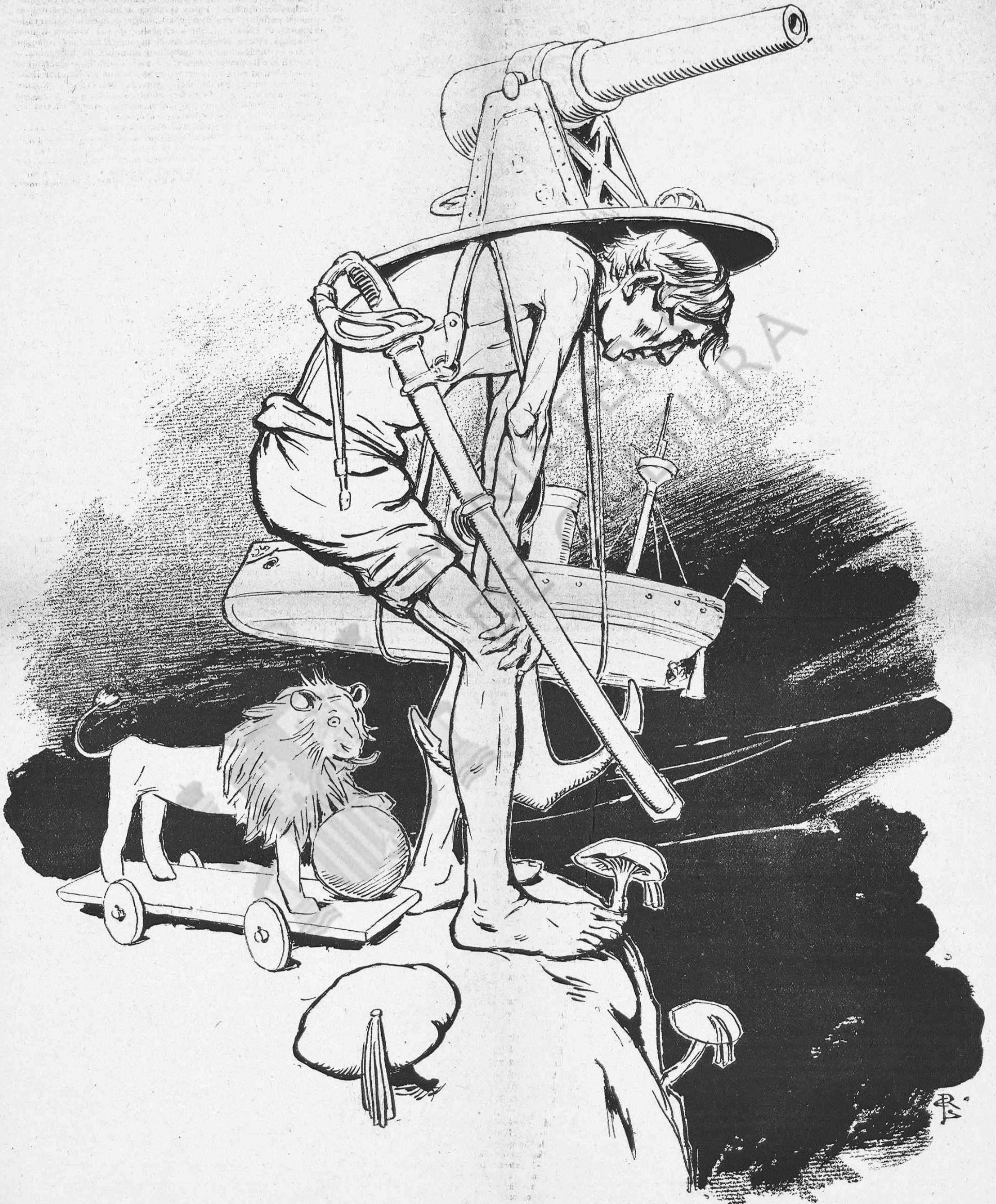
Suposém—no es mes que una suposició—que vostés se moren y deixan mil duros al seu fill. ¿Saben quant se 'ls quedarà l' Estat? 50 pessetas.

¿Que no volen que se 'ls quedi tant? Es senzillíssim: en lloch de deixarho al seu fill, ho deixan per fer obras á alguna iglesia, y en aquest cas no haurán de pagar al Estat mes que 12 pessetas y mitja.

¿Sobre 'ls fills un impost mes carregat que sobre l' iglesia!... ¿Veritat qu' es bonich?»

**.

ACTUALITAT (per J. LLUÍS PELLICER.)

Ara sí que ja no puch dir faba

Pero lo piramidalment graciós es la nova tarifa de cédulas. Graciós, y además equitativ, si s' comparan las quotas de Madrid y Barcelona.

¿Quánt pagan vostés de lloguer al mes? ¿Set duros? Pues han de satisfacer 15 pessetas y 60 céntims de cédula. S' entén, si viuen á Barcelona.

Perque si viuen á Madrid, pagant lo mateix lloguer, ab una cédula de juna pesseta y trenta céntims! ja n' tindrán prou.

A Barcelona, 15'60 pessetas.
A Madrid, 1'30

Diferencia contra nosaltres, 14'30 pessetas.
¿Motiu d' aquesta desigualtat?
Si ho preguntan á n' en Villaverde... de segur que no 'ls ho sabrá explicar.

FANTÁSTICH.

LO MINISTRE Y 'L PAÍS

—¡Pam pam!
—¿Qui truca?
—'L ministre.

—¿Quin?
—El ministre dels rals.

—Deurás volguer di 'l d' Hisenda.
No miris prim; es igual.

—¿Qué vols?
—Pues res: me fan falta uns doscents milions de naps...
—¿Y vens perque jo te 'ls dongui?
—E clar; donchs ¿quí me 'ls dará?
—Home, qualsevol que 'ls tingui: l' Urquijo, en Girona, 'l Banch, en Comillas...
—Noy, á aquestos no 'ls puen aná á molestar. Los diners que necessito son pel servey nacional, y 'l País e' qui ha de dármeles.

—Donchs, fill meu, vas ben errat, cabalment no estich en fondos. Miram la bossa ¡ni un clau!
—¡Romansos! Tú sempre ploras.
—Deu ser de content ¿vritat?
—Vaja, no siguis tan rata; ¿pagas?
—¡Y qué haig de pagar!
¡Doscents milions! ¡quina broma!
—(Tal vegada rebaixant...)
Te 'n perdonaré cinquanta...
¡Cinquanta! Ja veus si 'n faig de concessions... ¿Qué te 'n sembla?
—Qu' estich de debó encantat del carinyo que 'm demostras, pero...
—¿Qué? ¿Aixó també es car?
¡Un sablasso que sols puja cent cinquanta milions!... Bah! No crech que 't queixis de serio.
—¿No ho creus? Bueno. Ja ho creurás quan vejis que no te 'ls dono.
—¡Mosca!... Está regatejant com qui compra plats y ollas...
Vaja, faré un cap-más: posémho á... cent milions justos.
—¿Veus, home, com, grau per grau vas rebaixant el pedido?
Y es llástima, al cap-de-vall, perque ab tot y 'ls teus esforços y la teva voluntat, tampoch aixó puch pagarho.
—¿No pots? Bé: ja ho pagarás quan vejis que va de veras.
—Pues t' equivocas: ¿no sabs que allí hont no hi há, el rey mateix hi pert els drets?
—Aném; vaig á fer l' últim sacrifici.
¿Te sembla si pots pagar vuytanta milions?
—Tampoch.

—¿Y setanta?
—Ve á sé igual.

—¿Y xoixanta?
—Ni cinquanta, ni quaranta.

—Noy, estás molt mesquí. T' ho poso á trenta.
—Impossible: 'l meu caudal no hi arriba.

—¿Vinticinch?
—No senyor.

—Donchs parla clar: ¿quán pots dar sense violencia?
¿Vint milions? ¿Quinze?
—No tant.

—¿Dotze milions? ¿Deu? ¿Ncu? ¿Vuyt?
—Vaja ¿vols que 't sigui franch?
—Explicat.

—Ab tres pessetas, ¿que no t' accontentarás?

C. GUMÁ.

SUCCESSOS

LO DE BARCELONA

No hem de descriure ab tots els seus pels y senyals els desordres ocorreguts á Barcelona. Algunas bandadas de trinxeiraires, per espay de dos ó tres dias han recorregut alguns carrers de la ciutat, fent tancar las portas de las botigas, y

CALAMARSADA

S' ha de patir!

disparant pedras sobre 'ls aparadors, sobre 'ls fanals del alumbrat, y sobre 'ls tranvías eléctricos.

May s' havia vist un moti tan tonto, que mes que tal moti semblava un medi per encalabrinar incautes, y posar las cosas á tal extrém que estigues mitj justificada la proclamació del estat de siti.

Afortunadamente va comprendre tothom lo verdader alcans de l' algarada, sobre tot al veure que s' estava realisant impunement á las barbas de la policia.

Aixó sí, d' ostentació de forsa no 'n vulguin mes. Va sortir tota la guardia civil, y estava previnguda la caballeria del exercit. Pero succehia que 'ls transeunts que s' esqueyan al mitj del alborot, corrian lo doble perill de rebre las pedras dels trinxeiraires y al mateix temps algún cop de sabre esgarriat, quan la forsa pública donava alguna carga. Mes de un cas podriam citar en personas pacíficas que han pagat dos cops la festa.

L' alarma, alguns dias ha sigut grossa; pero mes grossa encare l' extranyesa del públich, al ferse cárrech de l' indole especial de aquests desordres. Algun periódich ha citat manifestacions fetas per xicots dels que prengueren part en la bárbara trencadissa de vidres, y per ellas s' ha comprés perfectament qui 'ls movia y qui 'ls pagava.

Als que tractavan de destruir l' actitud dels gremis, cada dia mes disposats á oposarse al pago dels nous tributs, lo qu' es aquesta vegada

«la cosa les ha salido un poquito desigual.»

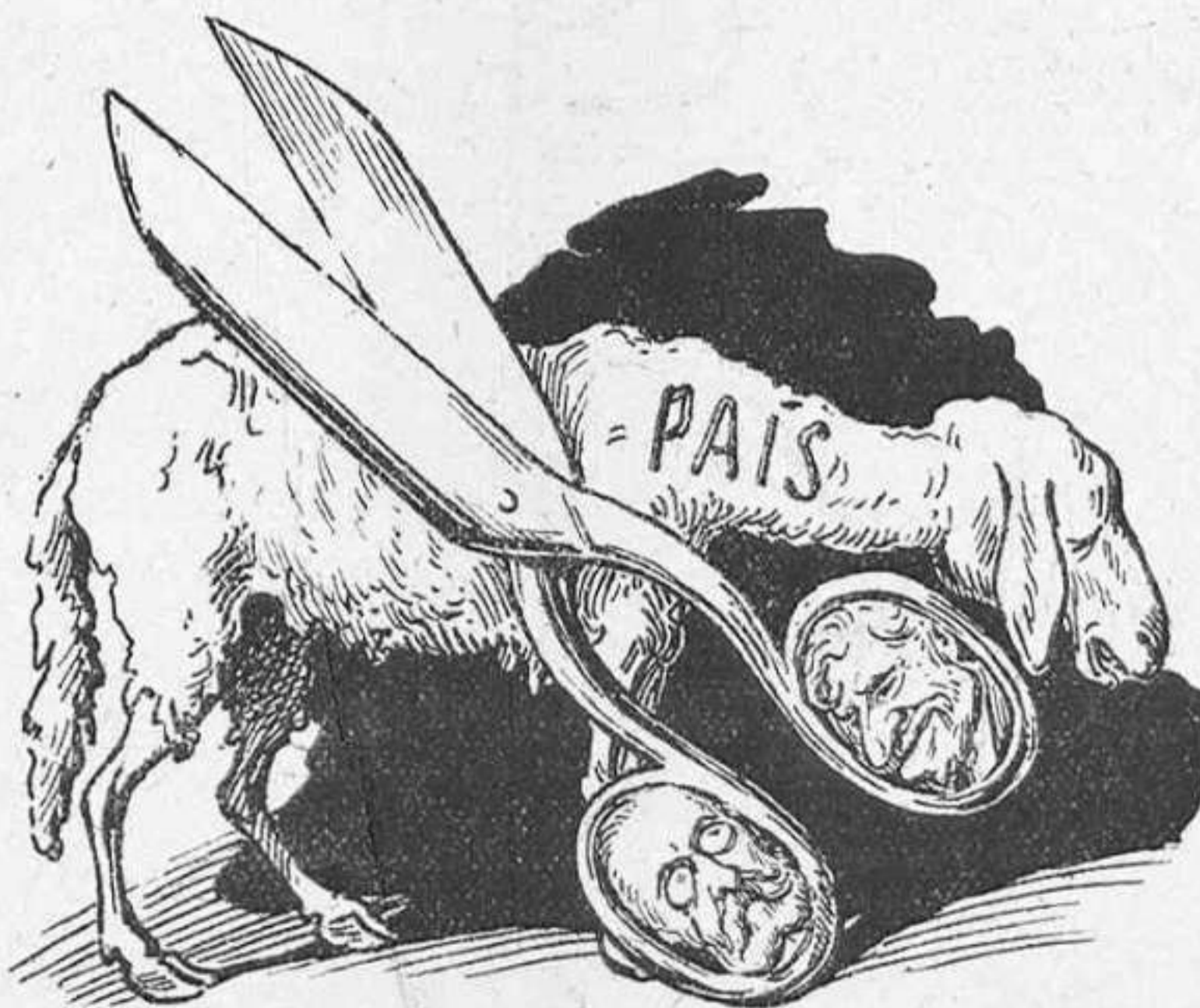
Los gremis saben á que atenerse, y quan vinga l' hora de resistir, sabrán cumplir ab lo seu deber, en una forma seria que ha d' escapar á tota repressió; y cap necessitat tindrán de apelar als serveys de algunas cáfilas de trinxeiraires desenfrenats.

LO DE BADALONA

La ciutat de Badalona que temps enrera vivia felis y tranquila al amparo de las ideas republicanas profesadas per la majoria del seus vehins, se troba avuy convertida en una kábila del Riff, per obra y gracia del caciquisme.

Al olvidarse allí las nobles ideas, s' han desencadenat las pasions més salvatjes.

NOTA GRÁFICA

Los dos partits turnants forman las fullas de unas mateixas estisoras.

Dos bandos que s' odian ab frenesi, venen disputantse fa temps la preponderancia dintre del municipi. L' un capitanejat pel ex-republicá Palay arrastra á una gran part del element popular, y s' apoya ab lo gran cacich conservador Planas y Casals. L' altre capitanejat pel vividor Renóm, s' apoya en lo Marqués de Montroig. Sobre las relaciones entre el tal Renóm y 'l marqués y un nebot de 'n Segasta, se contan per Badalona cosas estupendas. Podrá no ser veritat tot lo que 's diu; pero es lo cert que desde que median per Badalona els tripijochs del caciquisme, los pressupostos municipals saldan tots los seus exercicis ab déficits esgarrifosos.

Pero por lo vist no n' hi havia prou ab munyir la llet á la pobre vaca, era además necessari treureli la sanch.

Lo conflicte va estallar dissapte al demati, á la casa de la ciutat, en lo moment de anar á pendre possessió 'ls regidors de 'n Palay novament electes. Una gran multitud els aclamava, disposantse á seguirlos fins al saló de sessions. Los regidors passaren; pero als seus acompanyants se 'ls negá la entrada. En aixó soná un t'ro dintre del edifici, y s' armá una verdadera batalla, entre 'ls de dins, empleats del Ajuntament de 'n Renóm, en sa major part, y 'ls de fora, partidaris de 'n Palay, que al veure en perill al seu idol, se llansaren frenetichs al assalt de la casa del comú. Jugaren els revólvers, las facas, las destrals y 'ls boixers. Promp'e n' caygueren tres ó quatre de morts, y un bon número de ferits, alguns de suma gravetat. L' un y l' altre bando pagaren la festa.

Els de 'n Palay diuen que si anavan previnguts era perque recelavan una engallinada. Els de 'n Renóm alegan que varen prevenirse perque recelavan una agressió. La veritat es que ab anterioritat als fets, varen efectuarse, segons se diu, alguns preparatius que donan á comprendre 'l propósit de ferne una de sonada. Algunas fábricas havian parat els traballs, á fi de que 'n Palay pogués venres més acompanyat al anar á pendre possessió del cárrech. Per altra part l' alcalde Renóm, que si volia evitar qualsevol desordre podia prevenirse cridant á la guardia civil, no va ferho, y en cambi procurá ocupar lo campanar de l' iglesia, pera fer tocar á somatent tant bon punt estallés lo conflicte.

La justicia que intervé en l' assumpto haurá de depurar tots los rumors que circulan, alguns dels quals revesteixen extraordinaria gravetat. No volém donar lliçons á ningú, pero si desde 'l primer moment s' hagués posat presos é incomunicats, al alcalde y á tota els regidors de Badalona, sense distinció de bandos, hauria sigut facilissim establir las degudas responsabilitats, sobre uns fets tan salvatjes.

Sols un acte de justicia severa pot acabar ab lo caciquisme badaloní, retornant á aquell poble la pau y la tranquilidad en mal hora perdudas, darrera dels odis africanos de dos homes, sellats ab sanch en la trágica jornada del passat dissapte.

R.

ROMANSO NOU

EN QUE 'S RELATAN LAS TRAGERIAS D' UN GENERAL QU' EN SA VIDA FEU RES DE PARTICULAR.

Pares los que teniu fills, (legitims vostres... ó d' altres) si volén un bon exemple per ilustrá á la quixalla y ensenyarla á no allargar més lo peu que la sabata, escoltéu la trista historia que aquestos versos relatan, y... al qu' es buen entendedor media palabra le basta.

Era un pobre general que enviat á tierra extranya per reduhí á uns insurgents que movian saragata, tantas batallas guanyá sense moures may de casa, ni exposarse gens la pell, ni sentir xiular cap bala, que al tornar, veyent que uns cuánts lo rebían ab xarangas, y li alsavan archs de guix y ab ¡vivas! l' atabalavan, va pensarse de debó qu' era tot un personatge, y súbitament tocat de l' ambició y fins de l' ala, va proposarse sé algú y de pas salvá á la patria.

—Senyors y senyoras— diu que va dí als que 'l rodejavan:— posseheixo una recepta per curar las vostras nafras, que usada oportunament crech que faria miracles. ¿Voléu deixarme empunyar ei timó de la balandra? ¿Voléu qu' en un santiamén us dongui una ensabonada y us deixi 'l mateix que nous? —¡Sí!— van cridá 'ls papanatas que encare 's maman 'l dit y 'l volen fer mamá als altres:— pren el mando, fés, desfés, cús, descús, talla, retalla, y si 'ns arreglas aixó, no 't queixarás de la paga! —¿Teniu confiança ab mi?

—¡Sí!
—¿Puch aná al dret?
—Sense trabas.
—¿Fassi 'l que fassi?
—¡Endavant!
—¿Carta blanca?
—¡Carta blanca!

S' assentá l' home al silló, apoyá 'l colze á la taula,

comensá á reflexionar
y á trassá un plan de campanya...
y van anar passant dias,
y tras los dias senmanas,
y tras las senmanas mesos
y res: de lo dit, ni un alma.

—¿Qué fa 'l nostre general?—
preguntava atribulada
la gent que 's refiava d' ell:—
¿hónt diuentri se la tanca
aquella eficas recepta
que havia de fer miracles?—
Cansats de tant esperar,
un dia 'ls més entusiastas
entraren furtivament
al palau hont 's albergava,
y joh parés que teniu fills!
ohiu lo cas espantable,
la planxa més assombrosa
que s' hagi vist sobre 'l mapa.

Lo general redemptor,
lo salvador de la patria,
en compte de lo promés
¿sabéu qué feya?... ¡¡¡Ballava!!!
—¿Aixís enganyas al poble?—
eridaren rojos de rabia
los que havian colocat
en ell tota sa esperansa.—
Contesta: ¿tú ets aquell geni
que tant y tant 'l alabavas?
¿Tú ets el qui havia de fer
tantas cosas admirables?—

L' home no va contestar,
y averiguada la causa
va saberse que 'l pobret
era tan curt de paraulas
que sóls per dir *Deu vos guard*
trepessava sis vegadas.
Lo del célebre remey
era tot pura camama;
lo seu programa famós
li havia dictat un altre;
en resúm, que 'l general,
tan mimat vuyt mesos antes,
més que un regenerador
va resultá un cataplasme.

Aprenguéu bé de memoria
aquesta historietta trágica,
y si may se repeteixen
los fets que en ella 's relatan,
quan sentiú que un general
pretén curarvos las llagas,
diguéuli senzillament:
—¿Tú curá á ningú?... ¡Naranjas!

C. GUMÁ.

TÁCTICA JESUÍTICA

«Hasta que la causa se eleve á plenario es posible que transcurran algunos meses.»

(El Noticiero Universal.)

or lo que ab lo tenebrós procés de Montjuich se relaciona apareix marcat ab lo mateix sello de misteri. Sembla que ningú está segur del paper que en ell representa, y té pór de comprometre l' éxit del drama.

Un diputat:—¿Desempenya encare cárrech lo senyor Portas?

Lo ministre de Governació:—No ho sé.
¿Volen res més extrany? Un ministre, tot un ministre que ignora si un fulano ocupa ó no cert puesto en la nació qu' ell governa.

Un altre diputat:—¿Per qué al senyor Portas no se 'l suspén?

Lo ministre de Gracia y Justicia:—No puch contestar. Qui va nombrarlo no vaig ser jo.

—¿Donchs qui?
—Lo capitá general.
Nova rarsa. La policia qu' en Portas dirigeix es policia judicial, pero 'l nombrament del seu jefe va ferlo l' element militar.

Un dia 's diu que la informació está practicantse activament y que 'l general ha rebut indicacions en aquest sentit.

Un altre dia 's assegura que 'l general pera cumplir ab lo seu deber no necessita indicacions de cap classe y que la práctica de la informació demanada vol més calma de lo que la gent se pensa.

Una veu:—¿Pero si la informació ja va ferse mesos há!

Un' altra veu.—No serveix aquella. Aquest assumpto s' ha de deixar íntegrament á la resolució del ram militar.

—Pero ¿cóm es posible que 'ls mateixos que...
—¡Silenci!

**

¿Permeten que 'ls conti un quénto?

Un pagés que tenia una caseta vora un convent de frares, veje un dia com l' encarregat del hort de la comunitat li birla va una gallina que corria pel tros.

Naturalment, el robat s' apressará á reclamarla al llech.

—Mestre ¿voléu fer lo favor de tornarme la gallina?
—¡La gallina!— li contestá l' altre com si li parlés de la lluna.

—Si; la gallina que m' acabeu de pendre.

—Aquí no 's pren res á ningú: de tots modos, si alguna reclamació teniu que fer, dirigiuvos al pare guardiá.

Lo pagés va ferho aixís. Lo guardiá del convent l' escoltá ab molta atenció y al final va dirli:

—No ho puch resolde jo airó. Aneu á trobar al pare prior.

Torná 'l robat á referir l' epissodi de la gallina al prior, y aquest va limitar-se á respóndreli:

—Amich, ho sento molt; pero aixó no es cosa meva. Es precis que acudiu al pare provincial.

Lo pare provincial resultá que tampoch podia arreglar la qüestió y li aconsellá que se'n anés á explicarla al bisbe de la diócesis.

—¡Verge Santísima, quina gent!— exclamá 'l pobre pagés aburrit de tantas anadas y vingudas:

—per robarme la gallina un sol llech va ser prou; pero quan se tracta de tornármela ni tots els frares de la nació tenen poder per ferho.

Una cosa parechda succeheix ab lo del procés de Montjuich. Pera realisar los atropellos que tothom conceix, sembla que una sola ordre va bastar; pero al venir l' hora d' aclarir los fets y castigar als culpables, ni totas las potencias del mon son prou per conseguirho.

Táctica jesuítica, purament jesuítica.

F.

O govern demanava que li deixessia plantejar los presupostos per autorisació.

Es llástima que las oposicions s' hi hajan oposat de una manera resolta.

Perque lo que dirá en Villaverde:—¿No 's tracta de donar garrot al contribuyent? Donchs com mes depressa millor. Els mals tragos passarlos prompte.

Crech que 'n Silvela al últim se veurá obligat á canviar de nom.

En lloch de Silvela, 's dirá *Sinvela*.

Sin vela y Sin timón.
¡Barco á picao!

No va estar prou just en Romero Robledo dihent qu' en Polavieja, com á polítich ha descendit de capitá general á soldat ras.

Si s' hagués fixat en lo paper que desempenya dintre de l' actual situació, hauria dit que havia baixat desde capitá general á ranxero.

¡Y molt content que n' está, mientras li deixin repartir el ranxo!

Cassat al vol, en lo mes fort de las pedregadas de aquests últims dias.

Passa una minyona de *rompe y rasga*, y un trinxe-raire alsa 'l bras en actitud de tirarli una pedra.

Un seu company lo detura, dihentli:

—No li tiris; ¿qué no veus que á n' aquesta ja no pots trencarli res?

Confesso que 'n Silvela m' entusiasma, quan fent forsas de flaquesa, declara que un cop aprobats los presupostos, está resolt á emplear la major energia pera ferlos efectius, utilisant si es necessari la forsa del exércit pera cobrar las contribuciones.

Aixís m' agradan els homes.

Quan troban una paret, que s' hi fassin á cops de cap... que truquin fort, y á veure si la tiran á terra!

Després de haverse posat en Polavieja á las ordres de 'n Silvela, (políticament) van anar tots dos á esmorzar plegats.

Aixís es com van confirmar las sospitas dels que creyan qu' en Polavieja y en Silvela havian de acabar á caixaladas.

Los conservadors de Santander varen celebrar una reunió, prenent lo següent acord:

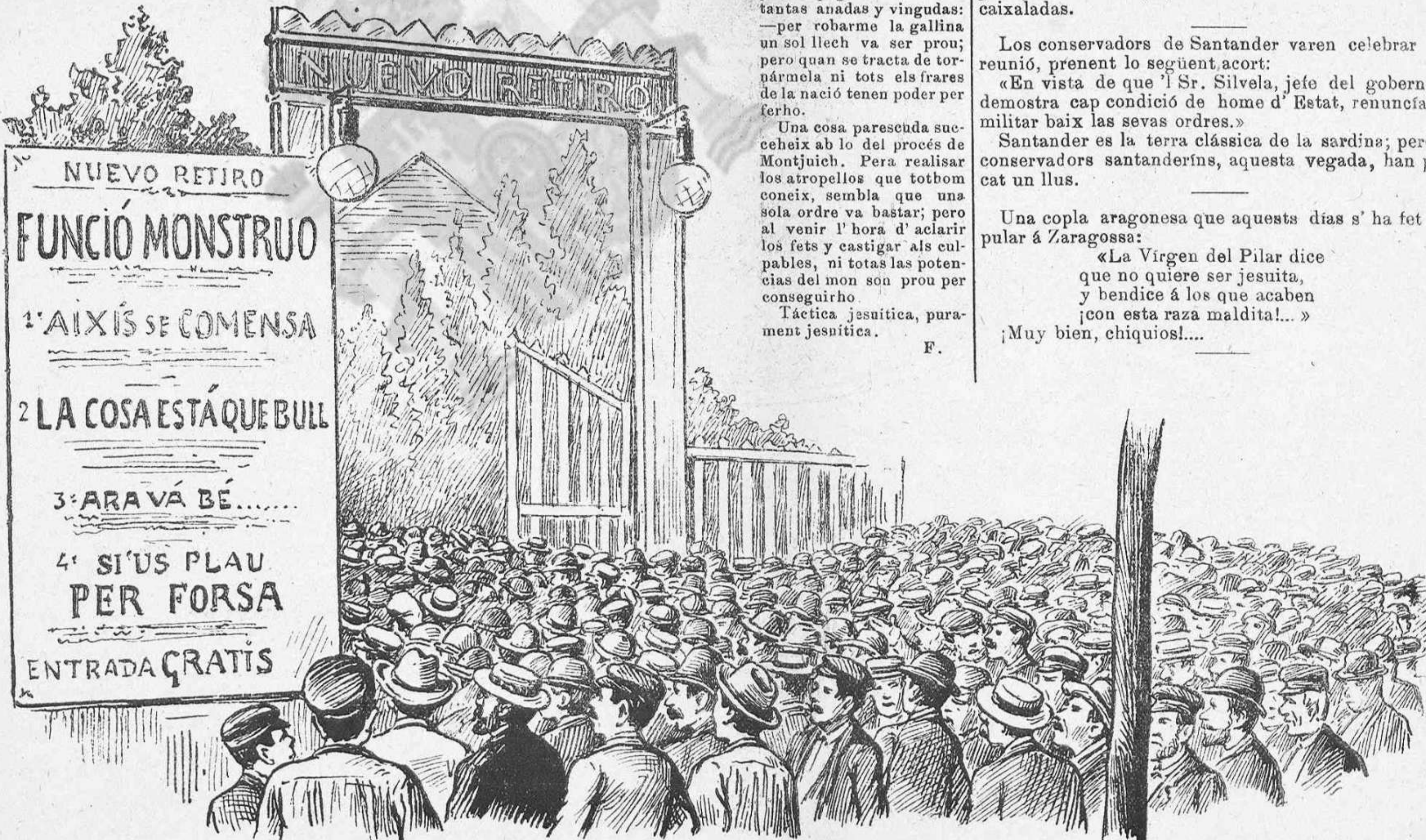
«En vista de que 'l Sr. Silvela, jefe del govern, no demostra cap condició de home d' Estat, renuncian á militar baix las sevas ordres.»

Santander es la terra clásica de la sardina; pero 'ls conservadors santanderfns, aquesta vegada, han peccat un llus.

Una copla aragonesa que aquests dias s' ha fet popular á Zaragoza:

«La Virgen del Pilar dice que no quiere ser jesuita, y bendice á los que acaben ¡con esta raza maldita!...»
¡Muy bien, chiquios!...

LA FUNCIO DEL DIUMENJE

Ha sigut la més concorreguda de la temporada

Contra lo que deyan, la ciutat de Alicante s'ha amotinada com la major part de las ciutats d'Espanya. Molt mal li van las cosas al govern, quan fins se li subleva la terra clàssica de *turró*.

Polsaguera á Zaragoza, á Valencia, á Sevilla, á Granada, á Alicante, á Palma, á Reus y á cent ciutats mes que no es precis citar.

¿Qué vol dir tanta pols? Una cosa molt senzilla. Qu'Espanya está fent dissapte.

Parla en Silvela: —Consti que may vaig oferir res á las Cámaras de Comers. Las Cámaras de Comers no li dirán embustero per no ofendre'l; pero li dirán desmemoriat. Podrían donarli quas de pansa per ferli recobrar la

SOLUCIONS

A L'INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ca-ta-ri-na*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Donar—Ronda*.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Los Aparecidos*.
- 4.ª ROMBO.—
C
M A R
M A R I A
C A R D O N A
R I O J A
A N A
A
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Per flors la primavera*.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans R. Miracle, P. M. Pou y Un Arbuci; n'han endavinadas 4, P. Argila y Maria Net; 3, Fray Granota; 2, Prudenci Farré y Un Sastre d'Arpillera, y 1 no més, O. de Anech y Perico Francés.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans M. González, Pau Piu, Antón dels gossos, Sixto González, Pere Sesquillla, Barrufet, Adolfo Ivern, T. de la Torre, Narcís del Toro, Un Bisbalench, Un de Sant Gervasi, P. Hortolá y Romá del Remey:—*Lo qu'envian aquesta senmana no fa per casa*.
Ciutadans J. Faig Ferrer, Anton Miranius, Fray Granota, Un Bordegas, A. Roca Coll, Un Esquix de poeta, R. de Castellserá, Barber afeytat, Rafel Homedes, P. Calau y P. Salom Morera:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta senmana*.
Ciudadá S. Font: El dibuix no 'ns acaba d'agradar.—*Noy Xicorro: ¿Mns demana la nostra opinió sobre 'ls seus treballs? Aquí va sense embuts. No vulgui entrar per la finestra: avants d'escriure estudihi*.—*Congre gros: Los versos son inacceptables: dels acudits podran aprofitarse'n alguns*.—*P. Font Nielfa: ¿Quin mal li han fet els versos que 'ls fassi anar tan coixos?*—*J. Plé y Oller: No 'ns veyém ab cor de aprofitarho*.—*Trenca-plumas: Com tampoch lo que vosté 'ns envia*.—*F. Bach: Rebutts los treballs que 'ns envia: gracias mil*.—*Pajarito Blas: No va prou bé*.—*Pep Llauré: Ja haurá vist inserta la seva bonica composició*.—*M. Carbó d'Alsina: La de vosté es molt incorrecte*.—*J. T.: El dibuix no 'ns fa pesa*.—*Angel Montanyá: Va molt bé: la publicarém*.—*Dalmacio Farrera: L'articlet no va, per careixer de tota condició literaria*.—*J. Bué Ventura: Alló d'aureo blan-*

APARICIO

La Virgen del Pilar dice:
—Toma la espada Camilo:

puedes volverla á la vaina:
yo no quiero compromisos.

memoria; pero com las quas de pansa serfan poch per un home de la seva talla, millor será que li apliquin socas de cep sobre las costellas.

Y continuan els espectacles divertits de la Marina. Va sortir de Canarias l'Alfonso XIII y al poch rato de marxa va quedar enterament paralisat, sense poder seguir endavant, ni tornar enrera. Afortunadament el Carlos V, ab penas y treballs va remolcarlo tornantlo al port de Santa Creu de Tenerife. Sembla impossible que als nostres barcos els passin aquests fracassos, tenint com tenen tants mils burros de forsal...

Los arrocers valencians demanan al gobierno que no carregui gayre la má sobre aquest article. Los ministros dirán: —Está bé: que 's salvi l'arrós, pero no 'l de Valencia: 'l nostre.

ENDEVINALLAS

XARADA

Bona beguda es segona y parentiu es ters-quart y un animal prima-quarta me sémbla que 't donará; es un temps de verb tres hu, dos-hu á molts sostres hi há, y volant per sobre l'ona pots veure alguna total.

PERE SALÓM MORERA.

GEROGLIFICH

X X
I I I
O O
I I I I
A

SISKET D. PAILA.

cor no ho digui may mes qu' es un disharat. L' or no pot ser blanc á no ser que 'l platejin y aixó no ho fa ningú. Per altra part la poesia encare que se la purgués de defectes, es de aquellas que no van en lloch.

SUSCRIPCIO

pera ausiliar als condemnats en lo procés de Montjuich

	Pessetas
Suma anterior	432'52
Alguns amichs que menján á casa Romaguera	1'25
Facundo Llansó	0'50
Un ex G. C.	0'50
Luciano Deulofeu	0'25
M. F.	0'25
N. Company	0'50

Recaudat fins avuy, Ptas. 435'77

Segueix oberta la suscripció.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mítj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.